

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4370/2020
08.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић председника већа, Бранислава Босиљковића, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Станисављевић адвокат из ..., против тужене „ОТР Banka Srbija“, чији је пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 1373/19 од 25.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 1373/19 од 25.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 1373/19 од 25.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П 653/19 од 25.09.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 2. став 6. (административни трошкови обраде кредита) уговора о кредиту за измиривање раније предузетих обавеза (рефинансирање) број .. од 07.12.2018. године, закљученог између тужиоца као корисника кредита и тужене, што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 13.275,00 динара са затезном каматом почев од 08.12.2018. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 28.856,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Гж 1373/19 од 25.05.2020. године потврђена је пресуда Основног суда у Параћину П 653/19 од 25.09.2019. године, а жалба тужене одбијена је као неоснована.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужили уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се у споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници са захтевом за утврђење ништавости одредбе уговора о кредитирању и стицања без основа поднета је 05.07.2019. године. Вредност предмета спора коју је тужила у тужби навела је 13.275,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарска противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић